

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. Варна, 16.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Г.

Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

при участието на секретаря Галина Сл. С.
като разгледа докладваното от Деспина Г. Г. Въззивно гражданско дело № 20223100502067 по описа за 2022 година

Въззивното производство е образувано по реда на чл.258 и сл. ГПК, по повод подадената **въззивна жалба вх.№ 267085/ 14.07.2022 от Н. А. Я. ЕГН *****,** подадена в лично качество, срещу решението на ВРС-49с-в № 260305/ 9.06.2022 по гр.д.№ 15526/2021г, с което е изключена от делбата на недвижимия имот **ЖИЛИЩНА СГРАДА**, намираща се на етап груб строеж, със ЗП 68 кв.м., два етажа, с идентиф.№ *****, с адм.адрес: гр. В. ****, построена в ПИ с идентиф.№ *****, целият с площ по документ за собственост - 398кв.м., при граници и съсед: ПИ ****, ПИ **** и улица, със същия адм.адрес: гр. В. ***.

Счита постановеното решение за неправилно и незаконосъобразно, тъй като съдът неправилно е възприел фактите относно периода на строителство на сградата, осъществено по време на брака й с покойния С..

Още с ИМ е твърдяла, че Н. Я. и В. С. са били в граждански брак до ***г и по време на брака им в имота, намиращ се в гр. В., *** е изградена жилищна сграда на местото на стара съществуваща жилищна сграда. Към датата на развода и към настоящия момент сградата се намирала на етап „груб строеж“. Тези факти били подкрепени, както от събраните гласни, така и от писмените доказателства, вкл. и представените договори за заем.

След развода, на 6.04.2016г, при наличието на изградена жилищна сграда, В. С., с намерение за извършване на довършителни работи, а не строеж, получил нов кредит в размер на 87000лв, като за целта ипотекирал целия имот - земя и сграда. Ако последната не е съществувала до ***г, нелогично и житейски неправдоподобно би било да се приеме, че същата е била построена в периода между ***г и 6.04.2016г, когато бил ипотекiran целия имот.

В приложените към ВЖ снимки е видно как е изглеждала сградата: сн. № 1 - към м.02.2012г; сн.№ 92 - м.07.2015г /преди развода/; сн.№ 3 - м.10.2019г /след смъртта на В.С./.

От 2015г новопостроената сграда не е променена и към настоящия момент е в същия вид – „груб строеж“.

Средствата от последния кредит не били използвани по предназначението им, т.к. и към настоящия момент на били извършени довършителните работи и сградата е във вида, в който е била в началото на 2016г.

След смъртта на В. С. на *****г погасяването на кредитите е било поето изцяло от Н. Я., за което са представени доказателства.

По отношение придобитата чрез строителство по време на брака жилищна сграда, отв.В. В. не е оборила презумпцията на чл.19 ал.3 СК /отм/, респ.чл.21 ал.3 СК и не е установила същата сграда да е била придобита изцяло с личните средства на нейния баща по см.чл.21 ал.1 СК /отм./, респ.чл.23 ал.1 СК.

Ето защо сградата и след прекратяването на брака е останала съсобствена между бившите съпрузи при равни дялове, съгл.чл.28 СК.

Поради изложеното моли за отмяната на постановеното решение като неправилно и незаконосъобразно и за постановяване на друго, с което да бъде включена като съделител на процесната жилищна сграда наред с останалите.

Към жалбата са приложени копия от банкови документи за плащания на кредити и снимки.

В срока по чл.263 ГПК е постъпил **писмен отговор само от В. В. Г.** със

становище за неоснователност на жалбата и потвърждаване решението на ВРС в тази част, като се поддържа възражението /заявено още пред първата инстанция/, че ищцата няма качеството на съсобственик, тъй като сградата е изключителна лична собственост на нейния баща и затова следвало да бъде поделена само между тримата му наследници – негови деца.

От страната не са заявени доказателствени искания.

Останалите двама съделители Г. В. С., род.*г, участвал като ищец, и С. В. ГЕРОГИЕВА, участвала като ответник в първоинст.производство, не са изразили становище по жалбата.**

СЪДЪТ при служебната проверка относно допустимостта на постановеното решение, съобразява следното:

Производството е за делба във фазата на допускане.

Образувано е по предявения от **Н. А. Я. ЕГН ***** и Г. В. С. ЕГН:******* чрез неговата майка и законен представител **Н. А. Я., чрез адвокат К. Р.** от АК-Варна, против **С. В. С. ЕГН *******, пост. адрес гр. В.***, и **В. В. Г. ЕГН *******, пост.адрес гр. Д.***, с искане до съда да постанови решение, с което да допусне до делба сл.недвижими имоти:

1. Земя - ПИ с идентификатор ****, целият с площ по документ за собственост 398кв.м.,при граници и съседи: ПИ ****, ПИ **** и улица, с адм.адрес: гр. В. *** при сл.квоти и съделители:

-1/3ид.ч. за Г. В. С. – придобити вследствие наследствено правоприемство от В. С. /баща/;

-1/3ид.ч. за С. В. С. - придобити вследствие наследствено правоприемство от В. С. /баща/;

-1/3ид.ч. за В. В. Г. - придобити вследствие наследствено правоприемство от В. С. /баща/ и

2. построената в ПИ ** СГРАДА с идентификатор *******, на етап **груб строеж**, със застроена площ от 68кв.м., на два етажа с адм.адрес: гр. В. *** , при сл.квоти и съделители:

-3/бид.ч. за Н. А. Я.-придобита в режим на СИО,

-1/бид.ч. за Г. В. С.–придобити вследствие наследствено правоприемство от В. С. /баща/;

-1/бид.ч. за С. В. С.–придобити вследствие наследствено правоприемство от В. С. /баща/;

-1/бид.ч. за В. В. Г.-придобити вследствие наследствено правоприемство от В. С. /баща/.

Излага, че страните са съсобственици на посочените недв. имоти по силата на наследяване, след смъртта на бившия съпруг на първата ищца и баща на останалите съделители - В. Г.ев С., поч.на *****Г.

По силата на НА № 46 т.29 н.д.№ 8796/1995г В. С. закупил още преди брака си процесния имот, ведно с построената в същото стара сграда.

През 2008г сградата била съборена и на нейно място била построена нова с общи семейни средства, до етап груб строеж и като самостоятелен обект е била нанесена в КК.

В уточняваща молба /л.18-І/ е изложено, че през 2010г е започнало строителството на новата сграда, завършено на етап „груб строеж“ през 2012-2013г.

Затова счита, че по отношение на сградата ищцата като бивша съпруга следва да участва като съделител, като квотите да бъдат разпределени по сл.начин : 3/бид.ч. от сградата са придобити в режим на СИО и затова принадлежат лично на Н. А. Я., а останалите 3/бид.ч. следва да бъдат поделени поравно между тримата низходящи на починалия баща, т.е. по 1/бид.ч. от сградата за всеки от тях, а именно: Г. В. С., С. В. С. и В. В. Г..

Отв.В. В. Г., чрез процесуалния си представител е депозирала писмен отговор в срока по чл.131 ГПК, с който навежда доводи за допустимост и основателност на иска за делба на ПИ при посочените страни и квоти, но оспорва иска за делба на сградата по отношение на Н. А., която счита, че следва да бъде изключена като съделител, тъй като оспорва приноса ѝ към изграждането на процесната сграда.

Оспорва и това, че съществувалата към момента на закупуването на имота сграда била съборена и че настоящата сграда била построена по време на брака на ищцата с общия наследодател, като изтъква, че сградата била построена изцяло със средства на общия наследодател.

Отв.С. В. С. депозира писмен отговор в срока по чл.131 ГПК, с който навежда доводи за допустимост и основателност на иска за делба на процесните имоти. Същата **е оспорила качеството на наследник на отв.В. В. Г.** Независимо че в удостоверението за наследници било вписано името ѝ, същата реално не била дъщеря на общия им наследодател. В тази връзка излага твърдения, че по информация от втората съпруга на починалия В. С., който споделил с нея, че по време на раждането на В., нейната майка С. К. С. живеела с друг мъж в Германия; така през периода, когато майката на В. била забременяла, то В. С. не бил имал никакви контакти с нея, не се били виждали и не били общували; през това време той постоянно живеел вече в България, а майката на В. трайно съжителствала с друг мъж. В тази връзка се оспорва произходът на ответницата В. С. от бащата-общия наследодател В. С..

На първо място.

С оглед дадените в т.1 от ТР № 1/9.12.2013 по тълк.д.№ 1/2013г задължителни указания, съдът има задължението да следи служебно за интересите на непълнолетните.

Още към датата на подаване на исковата молба - 13.12.2020г, ищецът Г. В. С., род.***г, е имал навършени 14год., т.е като непълнолетен е следвало да участва лично в производството, а извършваните от него процесуални действия могат само да бъдат одобрявани от неговата майка и затова същата е недопустимо да участва като законен представител на своя непълнолетен син. Освен това, Н. А. Я. участва в производството като съделител и на лично основание, като заявява свои права.

При положение, че се касае за съдебно производство, в което се засягат права на непълнолетно дете, то на осн.чл.15 ал.6 ЗЗДт в него **задължително** следва да вземе участие **Дирекция“Социално подпомагане“-Варна, Отдел „Закрила на детето“**, осъществяваща контролни функции в защита висшия интерес на децата.

От данните по първоинстанционното дело е видно, че същата не е била конституирана и на нея не са ѝ връчвани книжа, както и че не е изразявала становище по делото.

В настоящия случай с оглед евентуално противоречие между интересите на непълнолетния и неговия родител, действията на непълнолетното лице следва да бъдат одобрявани от назначен за целта **особен**

представител по реда на чл.129 ал.2 СК, доколкото в новия ГПК, в чл.29, е уредено само особеното процесуално представителство в изрично посочените в ал.1 хипотези, от които са изключени малолетните и непълнолетните и приравнените на тях по статут пълно и ограничено запрети.

При положение, че непълнолетното лице-съделител не е било надлежно конституирано в първоинст. производство и неговите действия не са били одобрени от нарочно назначен за целта особен представител на осн.чл.129 ал.2 СК, в резултат на което е било лишено от правото на защита за една инстанция, се налага обезсилването на постановеното от ВРС решение и връщане на делото във фазата по надлежното конституиране на страните.

На сл.място.

Констатира се и допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в следното: съделителката С. С. в подадения писмен отговор е направила оспорване произхода на В. С. от бащата и общия наследодател В. С.. По отношение на същото РС е постановил спиране на производството, като е изпратил делото на ВОС за произнасяне по този въпрос. С определение № 2042/9.06.2021 по гр.д.№ 1068/2021г ВОС е приел, че е сезиран с иск за унищожаване на припознаването и затова е приел същия за недопустим доколкото това потестативно право не е наследимо, а е предоставено на личната преценка на лицето, извършило волеизявлението, поради което ищцата не била процесуално легитимирана да иска унищожаване на припознаването. По тази причина подадената искова молба е била върната и производството по делото - прекратено като недопустимо.

В постановеното от ВРС решение е посочено, че в резултат на проведеното преюдициално съдебно производство, иницирано от С. С., че В. В. С. /Г./ нямала родствена връзка с Г. С. и С. С. и че В. С. не е неин биологичен родител, както и че не е негова наследница, с Определение № 2042/09.06.2021г, влязло в законна сила на 24.06.2021г било приключило преюдициалното производство по гр.д.№ 1068/2021г. на ВОС и същото е прекратено и исковата молба е върната на ищцата.

В процесния случай не се касае за оспорване на припознаването, изрично уредено в нормата на чл.66 СК, което може да бъде реализирано само чрез иск за неговото унищожаване, който да бъде предявен в посочените в закона преклузивни срокове. Право на такъв иск има само лицето – автор на

това волеизявление в хипотезата на чл.67 СК, а неговите наследници – само при условията на чл.72 ал.1 СК, т.е. ако встъпят във вече висящо производство, както и лицата, изрично посочени в новоприетите хипотези на ал.5 и ал.6 на чл.66 СК.

Макар само по себе си да е правилно постановеното от ВОС определение за прекратяването като недопустимо производството по иск за унищожаване на припознаването, изначално неправилно заявеното възражение за оспорване на произход е било отделено и изпратено по компетентност на ВОС за произнасяне. Това е така, защото в случая не става въпрос за унищожаване на припознаването като едностранно волеизявление, а за оспорването на произхода, доколкото в съставения вече акт за раждане, имащ качеството на официален свидетелстващ документ, В. С. е посочен за родител, а това сочи на произход от бащата. Това оспорване не е ограничено с преклузивен срок и може да бъде разглеждано както в отделно производство, така и в рамките на друго производство като преюдициален въпрос. За първия случай сочи нормата на ал.2 на чл.72 СК, съгласно която „когато бащата или майката са починали, искът за установяване или оспорване на произход се предявява срещу техните наследници“.

Настоящото производство е делбеното и като такова е подчинено на особени правила, каквато е изричната разпоредба на чл.342 ГПК. Съгласно същата в първото по делото заседание всеки от сънаследниците може да възрази **против правото на някой от тях да участва**, против размера на неговя дял, както и против включването в наследствената маса на някои имоти. Както правната доктрина, така и съдебната практика са еднозначни, че делбеният съд е компетентен да се произнесе по всички преобразуващи /потестативни/ права, които могат да имат значение за допускането на делбата. Или, в рамките на делбеното производство могат да бъдат включени и разглеждани редица въпроси, свързани с легитимацията на страните към момента, когато се разглежда делото. Такъв спорен въпрос може да бъде произходът на някой от съделителите от общия наследодател, чието имущество се дели. И това право може да бъде упражнено както чрез иск, така и чрез възражение. В случая такова потестативно право е упражнено чрез своевременно заявено възражение от отв.С. В.С. за оспорване произхода на отв.В. Г. от наследодателя Вен.С.,.

По този преюдициален въпрос съдът е длъжен да вземе отношение, тъй като от неговото разрешаване се определя кръгът от субекти, имащи качеството на наследници, респ. съделители в производството за делба на имуществото, оставено от общия наследодател. И доколкото пред въззивната инстанция това възражение бе заявено, че поддържа, се налага обезсилване на решението на ВРС изцяло и по тази причина, по съображение, че обсъждането на този въпрос за първи път във въззивната инстанция би лишило страните от правото им на участие и защита от една инстанция.

Всичко изложено налага обезсилване на решението на ВРС и връщането му за произнасяне по спора от друг съдебен състав доколкото настоящият е формирал своите правни изводи по предмета на делото.

Воден от горното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА изцяло решението на ВРС-49с-в № 260305/ 9.06.2022 по гр.д.№ 15526/2021г, постановено по делба във фазата по допускането й.

ВРЪЩА на ВРС делото за разглеждането му от друг съдебен състав, като се предприемат процесуални действия още от фазата по надлежното конституиране на страните съобразно изложеното в мотивите на настоящото решение

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____